

1 שיש לקבוע את המזוזה בצד ימין של הפתח, שדורשים מתיבת
 2 'ביתך' שצריך להיות כדרך ביאתך לבית והיינו מן הימין לפי שכן
 3 דרך האדם שנכנס תחילה ברגלו הימנית. ואי אפשר ללמוד מזה
 4 לפטור בית של שותפים.
 5 דין נוסף הוא לענין מעשר, שאף על גב דכתיב (דברים יב ז), 'מעשר
 6 דגנך' בלשון יחיד שמשמע דידך אין השותפות לא – שדווקא מדגן
 7 ששייך רק לך יש חיוב מעשר ולא מדגן של שותפים, מכל מקום אין
 8 זה כך שהרי כתב רחמנא 'מעשרותיכם' (שם יב ו) בלשון רבים ללמד
 9 ששותפים חייבים במעשר. שואלת הגמרא: אלא אם אכן שותפים
 10 חייבים, 'מעשר דגנך' שנאמר בלשון יחיד למאי אתא. מבארת
 11 הגמרא: למעוטי שותפות דעובד כוכבים – למעט שדה שהיא
 12 בשותפות עם עובד כוכבים שפטורה ממעשרות.
 13 דין נוסף הוא לענין מתנות כהונה של זרוע לחיים וקיבה, שאף על
 14 גב דכתיב רחמנא (דברים יח א) ונתן, ואיכא למימר דילף 'נתינה'
 15 'נתינה' מראשית הגז, מה להלן בראשית הגז השותפות לא –
 16 שצאן השותפין פטור בזה, אף כאן לענין מתנות השותפות לא –
 17 שבהמת השותפין תהא פטורה. לכך כתב רחמנא בתחילת הפסוק
 18 (שם) לענין חיוב מתנות, 'מאת זבחי הובח' בלשון רבים ללמד שאף
 19 בבהמת שותפין חייבים.
 20 שואלת הגמרא: אלא מעמא – כל הטעם לחיוב בהמת שותפים
 21 במתנות הוא רק משום דכתיב רחמנא 'מאת זבחי הובח' בלשון
 22 רבים, הא לאו הכי הוה אמרינא, לילף גזירה שוה 'נתינה' 'נתינה'
 23 מראשית הגז לפטור, והלא אדרבה נילף גזירה שוה מתרומה
 24 לחיוב, שהרי גם בתרומה נאמר לשון נתינה ושותפים חייבים בה.
 25 משיבה הגמרא: אין הכי נמי – אכן למדין מדין תרומה לדין מתנות
 26 שבהמת השותפים חייבת.
 27 שואלת הגמרא: [אלא] אם יש לי לימוד מתרומה לחיוב בהמת
 28 שותפים במתנות, תיבית 'מאת זבחי הובח' הנאמרות בלשון רבים
 29 למה לי. משיבה הגמרא: לכדרבא, דאמר רבא לעיל (קבלה), הדין
 30 עם המפכה – כהן שבא לתבוע את המתנות, דינו לתובעם מהטבח
 31 ששוחט את הבהמה אף שהיא איננה שלו, שכן משמע מהלשון
 32 'מאת זבחי הובח'.
 33 דין נוסף הוא לענין כפורים, שאף על גב דכתיב (דברים כו א)
 34 'מאריךך', בלשון יחיד שמשמע דידך אין השותפות לא – שהחיוב
 35 הוא רק אם הארץ שבה גדלו הפירות היא של אחד ולא של שותפין.
 36 מכל מקום אין זה כך שהרי כתב רחמנא (במדבר יח ג) 'כפורי כל אשר
 37 (בארצך) [בארצם]' בלשון רבים, ללמד שאף קרקע של שותפין
 38 חייבת בכפורים. שואלת הגמרא: אלא אם אכן שותפים חייבים
 39 תיבת 'מאריךך' שנאמרה בלשון יחיד, למה לי. משיבה הגמרא:
 40 למעוטי שאין חייבים בכפורים בחוצה לארץ.
 41 דין נוסף הוא לענין ציצית, שאף על גב דכתיב רחמנא (דברים כב יב)
 42 'כסותך' בלשון יחיד ומשמע דידך אין השותפות לא – רק בגד שלך
 43 חייב בציצית ולא בגד של שותפים, לכך כתב רחמנא (במדבר טו לח)
 44 'על כנפי בנידיהם לדרתם' בלשון רבים ללמד שאף בגד השותפים
 45 חייב. שואלת הגמרא: ואלא אם אכן בגד השותפים חייב תיבת
 46 'כסותך' שנאמרה בלשון יחיד למה לי. משיבה הגמרא: לכדרב
 47 יהודה, דאמר רב יהודה, מלית שאולת פטורה מן הציצית כל
 48 שלשים יום הראשונים שאינה נחשבת 'כסותך'.
 49 דין נוסף הוא לענין מצות מעקה, שאף על גב דכתיב רחמנא (דברים
 50 כב ח) 'ועשית מעקה לגנך', ומשמע דידך אין השותפות לא – שרק
 51 אם גג הבית שייך לך בלבד אתה חייב במעקה אבל אם הוא של
 52 שותפים פטור. לכך כתב רחמנא בטעם המצוה 'פי יפול הנפל
 53 ממנו', ואם כן אף בית של שותפים כיון שאפשר ליפול ממנו, חייב
 54 במעקה. שואלת הגמרא: אלא אם אכן שותפים חייבים תיבת 'גנך'
 55 שנאמרה בלשון יחיד למאי אתא. משיבה הגמרא: למעוטי פתי
 56 כנפיות ופתי מדרשות שכיון שהם של כולם ואינם שייכים לשום
 57 אדם, אינם נכללים בגנך' האמור בפסוק ואין בהם מצות מעקה.
 58 התבאר עד עתה דברי רבא לעיל (קבלה), שאף שרבי אילעאי פטר

59 צאן של שותפין מראשית הגז, מכל מקום דינים אחרים סבר
 60 ששותפין חייבים אף שהחיוב בהם נאמר בלשון יחיד, כיון שנאמר
 61 בפסוק ריבוי לשותפים. עתה הגמרא מביאה שרב ביבי בר אבוי חולק
 62 על רבא וסובר שרבי אילעאי לא מחייב שותפים בכל הדינים הללו:
 63 אמר רב ביבי בר אבוי, ליתנהו להני כללי – אין את אלו הכללים
 64 שאמר רבא שרבי אילעאי מודה בכל הדינים הללו. דתניא, בהמת
 65 השותפין חייבת בכבורה ורבי אילעאי פוטר. מבררת הגמרא:
 66 מאי מעמא דרבי אילעאי שפוטרי, משיבה הגמרא: משום דכתיב –
 67 לענין כבור (דברים טו ט), 'כפרך וצאנך' בלשון יחיד למעט בהמת
 68 שותפין. שואלת הגמרא: והא כתיב לענין הבאת קרבנות לבית
 69 המקדש, 'וזבחת בקרבם וצאנכם' (שם יב ו), בלשון רבים ומשמע
 70 שבכור נוהג אף בבהמת שותפין. משיבה הגמרא: כוונת הפסוק אינו
 71 לשותפים אלא דכולהו ישראל – על כל הבכורות של כל ישראל
 72 שיש להעלותן לבית המקדש. על כל פנים מבואר בברייתא שרבי
 73 אילעאי פטר בהמת השותפים מבכורה, וזה לא כרבא שאמר שרבי
 74 אילעאי מודה בזה ששותפים חייבים.
 75 הגמרא מביאה דעה נוספת החולקת על רבא: אמר רב חנינא
 76 מפוטר, ליתנהו להני כללי שאמר רבא שרבי אילעאי מודה בכל
 77 הדינים שהזכרו שותפים חייבים. דתניא, בהמת השותפין
 78 שנשחטה חייבת במתנות, כך היא דעת תנא קמא ורבי אילעאי
 79 פוטר.
 80 מבררת הגמרא: מאי מעמא דרבי אילעאי. משיבה הגמרא: דילף
 81 גזירה שוה 'נתינה' 'נתינה' מראשית הגז שבשניהם נאמר בפסוק
 82 לשון נתינה, ויש לדרוש מה להלן בראשית הגז הדין השותפות לא
 83 – שבהמת השותפין פטורה ולרבי אילעאי שהרי כתוב 'צאנך' בלשון
 84 יחיד, אף כאן במתנות השותפות לא – שבהמת השותפים פטורה.
 85 מבואר אם כן בברייתא שרבי אילעאי פטר בהמת השותפין ממתנות
 86 וזה לא כרבא שאמר שהוא מודה בזה שחייב.
 87 ממשיך רבי חנינא בקישייתו על רבא: ואי סלקא דעתך לומר
 88 שבתרומה רבי אילעאי מייחב שותפים, אם כן נילף חיוב שותפים
 89 במתנות בגזירה שוה 'נתינה' 'נתינה' מתרומה, שכמו שבתרומה
 90 שותפים חייבים כך יהיו חייבים גם במתנות. אלא מזה שרבי אילעאי
 91 פטר שותפין ממתנות, שמע מינה שבתרומה נמי פוטר שותפים,
 92 ודלא כרבא שאמר שרק בראשית הגז הוא פטור.
 93 הגמרא שואלת על רבי אילעאי שפטר שותפות עובד כוכבים
 94 בראשית הגז, לפי הביאור הראשון בדבריו (לעיל קלה) שלומד זאת
 95 מ'דגנך' האמור בתחילת הפסוק לגבי תרומה. שואלת הגמרא: אי –
 96 האם נאמר שלשיתו יש ללמוד מתרומה לראשית הגז דין נוסף, מה
 97 חיוב תרומה פאריץ אין – בארץ ישראל בלבד הוא נוהג אבל בחוצה
 98 לארץ לא, אף לענין דין (מתנות) 'ראשית הגז' נאמר כן, שבארץ
 99 אין אבל בחוצה לארץ לא, וזה לא כמשנתנו שלמדה שראשית הגז
 100 נוהג בארץ ובחוצה לארץ. מבארת הגמרא: אמר רבי יוחנן
 101 מנהרבייל, אין – אכן ודאי לפי רבי אילעאי רק בארץ ישראל נוהג
 102 ראשית הגז. מוכיחה הגמרא כמותה: והתניא (בניחותא), רבי אילעאי
 103 אומר, מתנות אין נוהגין בהן אלא פאריץ, וכן היה רבי אילעאי
 104 אומר שחיוב ראשית הגז אין נוהג אלא פאריץ.
 105 מבררת הגמרא: מאי מעמא דרבי אילעאי שפוטרי ראשית הגז
 106 בחוצה לארץ. מבארת הגמרא: אמר רבא, לילף גזירה שוה 'נתינה'
 107 'נתינה' מתרומה, מה תרומה פאריץ אין – היא אכן נוהגת אבל
 108 בחוצה לארץ לא, אף ראשית הגז פאריץ אין אבל בחוצה לארץ
 109 לא.
 110 הגמרא מוסיפה לשאול על דברי רבי אילעאי שלמדין ראשית הגז
 111 מתרומה: אמר ליה אבוי לרבא אי – האם נאמר שרבי אילעאי יש
 112 ללמוד מההיקש של תרומה לראשית הגז דין נוסף, מה תרומה
 113 מוזבלת – שכל עוד שלא הפרישו תרומה אסור לאכול את הטבל,
 114 אף ראשית הגז מוזבלת וכל עוד שלא הפרישו ממנו את ראשית הגז
 115 יהא אסור ליהנות ממנו. אמר ליה רבא לאבוי, אין לומר שראשית
 116 הגז טובלת משום דאמר קרא 'וראשית גז צאנך תתן לו', ויש

59 ידיה רק חלק מהפירות וישאר טבל שיהא נתקן בהפרשה זו, אם כן
60 נלמד מזה אף לענין ראשית הגז שצריך להשאיר מעט כדי ששיריה
61 יהיו ניכרין. משיבה הגמרא: אין אכן לרבי אילעאי כך הוא הדין
62 בראשית הגז.
63 הגמרא מוכיחה מסתירה בברייתות שלרבי אילעאי גם בראשית הגז
64 צריך שיהו שיריה ניכרים: והתנן (חלה פ"א מ"ט), האומר כל גזני יהא
65 תרומה וכן האומר כל עיפתי תהא חלה, לא אמר כלום – אין
66 דבריו מועילים לפי שבשניהם צריך ששיריה ההפרשה יהיו ניכרים.
67 מדייקת הגמרא: שמשמע שרק לענין תרומה וחלה הדין כן, הא
68 האומר כל גזני יהיו ראשית הגז, דבריו קיימין. ותניא אידך שגם
69 לענין ראשית הגז אם אמר 'תהא כל גזותי ראשית הגז' לא אמר
70 כלום. אלא לאו שמע מינה שהא – שברייאת זו שלמדה שגם
71 בראשית הגז צריך שיהיו שיריה ניכרים, היא כרבי אילעאי, והא –
72 והמשנה שמשמע ממנה שבראשית הגז אין דין זה היא כרפנן.
73 מסיקה הגמרא: אכן שמע מינה.
74 הגמרא מביאה מה המנהג להלכה במחלוקת לעיל (ע"א) אם ראשית
75 הגז נוהג בחוץ לארץ ובעוד ענינים: אמר רב נחמן בר יצחק,
76 האידנא נהוג עלמא להקל בהני תלת סבי – כמו אותם שלוש
77 החכמים המובאים להלן. כרבי אילעאי פנין ראשית הגז שלא נוהג
78 בחוץ לארץ, דתניא, רבי אילעאי אומר שראשית הגז אינו נוהג
79 אלא בארץ. וכרבי יהודה בן בתירה פנין אמרת דברי תורה
80 כשהוא בעל קרי, דתניא, רבי יהודה בן בתירה אומר שאין דברי
81 תורה מקבלין טומאה ובעל קרי לא צריך טבילה לפני הלימוד.
82 וכרבי יאשיה פנין כלאים, דתניא רבי יאשיה אומר לעולם אין
83 חייב על הלאו של כלאים עד שירוע שלשה מינים אלו יחד חפה
84 ושעורה וחרצן – גרעין של ענבים, ועד שירועם בבת אחת ממש
85 כגון במפולת יד – שורע שלושתן ביד.
86 שנינו במשנה: חומר בירוע ובלחיים ובקיבה מראשית הגז [וכו'] –
87 המשנה מנתה כמה דינים שבהם חומר יותר דין תנינת זרוע ולחיים
88 וקיבה מראשית הגז. והגמרא שואלת שנמנה גם דין שבו ראשית הגז
89 חומר יותר: ולייתי חומר שיש רק בראשית הגז, שנהוג גם בבהמת
90 שהם טרפות, מה שאין כן במתנות שלא נוהג בטריפות לפי
91 שהמצוה ליתנם לכהן עצמו שנאמר (דברים ה' א) ונתן לכהן, וטריפה
92 אסורה באכילה ויכול רק ליתנה לכלבו.
93 משיבה הגמרא: אמר רבינא, הא – משנתנו מני, רבי שמעון היא.
94 דתניא שרבי שמעון פומר את הפרפות מראשית הגז. ולכך
95 משנתנו לא כתבה שיש חומרה בראשית הגז שנהוג בטריפות.
96 מבררת הגמרא: מאי טעמא דרבי שמעון. משיבה הגמרא: וליף
97 גזירה שוה 'נתינה' 'נתינה' ממתנות, שגם לענין מתנות וגם לענין
98 ראשית הגז נאמר בפסוק לשון נתינה ויש ללמוד מה מתנות בבהמה
99 מרפה לא נוהג, אף ראשית הגז נמי בבהמה מרפה הוא לא ינהג.
100 הגמרא שואלת שלפי טעם זה לא יתכן שמשנתנו היא בשית רבי
101 שמעון. ושואלת הגמרא: ואי וליף גזירה שוה 'נתינה' 'נתינה'
102 ממתנות, אם כן וליף גם גזירה שוה 'נתינה' 'נתינה' מתרומה
103 שהרי אף בתרומה נאמר הלשון נתינה, ויש ללמוד מה תרומה
104 בארץ אין בחוץ לארץ לא – שחייב תרומה נוהג רק בארץ ישראל,
105 אף ראשית הגז נמי – גם נאמר כן שבארץ אין – הוא אכן ינהג, אבל
106 בחוץ לארץ לא. אלמה תנן שראשית הגז נוהג בארץ ובהוצאה
107 לארץ.
108 הגמרא לומדת טעם אחר ברבי שמעון ובכך תבואר משנתנו: אלא
109 באמת רבי שמעון לא סבר את הגזירה שוה של 'נתינה' 'נתינה', ולא
110 מחמת כן פטר טריפות מראשית הגז, והיינו טעמא דרבי שמעון וכן
111 של התנא במשנתנו דיליף 'צאן' 'מעשר' – שלומד גזירה
112 שוה במעשר בהמה שבשניהם נאמרה תיבת 'צאן' ופטר טריפות
113 מראשית הגז, ויש לדרוש מה מעשר בבהמה שהיא מרפה הוא לא
114 נוהג, אף דין ראשית הגז במרפה לא ינהג. שואלת הגמרא: והתם
115 במעשר מנלן שאינו נוהג בטריפה. מבארת הגמרא: משום דכתיב
116 (שם), 'כל אשר יעבר תחת השקב' ולמידים שרק בהמות שהולכות

97 דלא כרבי אילעאי.
98 עוד שואלת הגמרא: אי – האם נאמר שלרבי אילעאי יש ללמוד
99 מתרומה לראשית הגז דין נוסף, מה בתרומה הדין שממין על שאינו
100 מינו לא מפרישים ואף לא בשני צבעים מאותו המין, אף בראשית
101 הגז נאמר כן שממין על שאינו מינו כגון מגז של בהמות שחורות
102 על גז של בהמות לבנות לא יפריש.
103 מבררת הגמרא: ונבי תרומה מנלן שאין מפרישים משחור על לבן
104 אף ששניהם מאותו המין. משיבה הגמרא: דתניא, היו לו שני מיני
105 תאנים, שחורות ולבנות, וכן אם היו לו שני מיני תפוח, אין
106 תורמים ואין מעשרים מה על זה משום ששחורות ולבנות נחשבות
107 לשני מינים, כך היא דעת תנא קמא. רבי יצחק אומר משום רבי
108 (אילעאי) [אלעזר] שיש מחלוקת בדבר, בית שמאי אומרים שאין
109 תורמין מזה על זה משום שנחשבות לשני מינים ובית הלל אומרים
110 שתורמין מזה על זה שאין נחשבות לשני מינים. על כל פנים מבואר
111 שלתנא קמא, לפי כולם שחורות ולבנות הם שני מינים ואין מפרישים
112 תרומה מזה על זה, ואם כן לרבי אילעאי אף בראשית הגז נאמר כן
113 שממין על שאינו מינו – מגז של בהמות שחורות על גז של בהמות
114 לבנות לא מפרישים.
115 משיבה הגמרא: אין – אכן לרבי אילעאי אין להפריש משחורות על
116 לבנות.
117 הגמרא מנסה להוכיח ממשנתנו כרבי אילעאי: והתנן, שאם בעל
118 הצאן מכר את כל גז צאנו כשהוא עדיין מחובר לבהמה, על הלוקח
119 להפריש את ראשית הגז, ואם מכר רק חלק, על המוכר להפריש
120 מחלקו גם עבור הגז שביד הלוקח, אבל אם היו לו (למוכר) צאן
121 משני מינים, מין אחד שחופות – אינם שחורות ואינם לבנות ומין
122 אחד לבנות, ומכר לו (ללוקח) רק את הגז של השחופות אבל לא
123 את של הלבנות, הדין הוא שזה (המוכר) נותן לעצמו – מפריש
124 משלו על חלקו וזה (הלוקח) נותן לעצמו – מפריש משלו על חלקו,
125 והטעם שבוין שהמוכר לא שיר לעצמו ממה שמכר, נחשב שהלוקח
126 קנה גם את חלק הכהן ולכך עליו ליתן לו מחלקו כמבואר להלן
127 (קל"ח). ומוכר שנחשבים לשני מינים שאם לא כן היה נחשב ששתי
128 אצל המוכר מאותו המין ועליו להפריש משלו על של הלוקח.
129 הגמרא דוחה את הראיה: אלא מעתה שטעם המשנה הוא מפני
130 שאין מפרישים ראשית הגז ממין על שאינו מינו, הסיפא דקתני שאם
131 מכר רק את הזכרים אבל לא את הנקבות, זה נותן לעצמו וזה נותן
132 לעצמו – הלוקח והמוכר מפרישים בנפרד כל אחד על חלקו, הכי
133 נמי נאמר שהטעם הוא משום דתרי מיני נינהו – שזכר ונקבה
134 נחשבים כשני מינים, והרי בודאי שאין לומר כך שהלא זכר ונקבה
135 נחשבים לאותו המין. אלא בודאי אפשר להפריש מזכרים על נקבות
136 ולהיפך לפי שהם מין אחד, וכונת המשנה בדין זה הוא עצה טובה
137 קא משמע לך, דליתבי ליה מהאי דרביך ומהאי דאשון – שיתן
138 לכהן מגז הנקבות שהוא רק משובח רק עבור גזותן, ועבור גז הזכרים
139 שהוא קשה יתן מגזות הזכרים, והיינו שיקנה מהלוקח מעט מגז
140 הזכרים שמכר לו ומזה יפריש עבורם, שלא יצטרך להפריש מגז
141 הנקבות גם עבור הזכרים ויפסיד. ומזה שהמשנה מדמה זכרים
142 ונקבות לשחופות ולבנות מוכח שהכא נמי לענין שחופות ולבנות,
143 שכוונת המשנה רק עצה טובה קא משמע לך, דליתבי להו
144 מתרומיהו – שיתן לכהן משתי הגזות ולא רק מהגזיה הלבנה על
145 הכל לפי שהיא משובחת יותר. אבל מן הדין גם בשחופות ולבנות
146 יכול להפריש מזה על זה. ומוכח אם כן מהמשנה שאפשר להפריש
147 ראשית הגז ממין על שאינו מינו, ודלא כרבי אילעאי שילמד מתרומה
148 שאי אפשר להפריש משחופות על לבנות. אומרת הגמרא: הא כבר
149 אוקימנא למתניתין שהיא דלא כרבי אילעאי לענין לוקח זו צאנו
150 של עובד כוכבים שהמשנה לימדה שפטר ורבי אילעאי אמר שחייב.
151 עוד שואלת הגמרא: אי – האם נאמר שלרבי אילעאי יש ללמוד
152 מתרומה לראשית הגז דין נוסף, מה בתרומה פנין ראשית' כלשון
153 הפסוק, והיינו ששיריה יהיו ניכרין, כלומר שאף שמהתורה אין
154 שיעור לתרומה, מכל מקום מהלשון 'ראשית' משמע שמה שפריש

המשך ביאור למסכת חולין ליום רביעי עמ' ב

16 בפדיון הבן. ו. פְּשׁוּטָא – שניהם אינם נוהגים אלא בבהמה פשוטה
17 שאינה בכור שהרי הוא קדוש מרחם ואינו ממונו. ז. לִפְנֵי הַדְּבָר –
18 הם לא נהגו לפני מתן תורה, אבל הבכורות התקדשו כבר כשבני
19 ישראל היו במצרים קודם מתן תורה.
20 שואלת הגמרא: אֲדַרְבֵּהּ, מִכְּבוֹר הָיָה לְמִילָף ולחייב ראשית
21 הגז בטרפפה שְׂפָן הם שוים ביותר דינים: א. יְתוּם – ראשית הגז ובכור
22 נוהגים אף בבהמה שמתה אמה בלידתה ומעשר אינו נוהג בה. ב.
23 שְׂלֵקָחוּ – שניהם נוהגים בבהמה שקנאה, אבל מעשר פטור בלקוח.
24 ג. בְּשׂוֹתְפוֹת – שניהם נוהגים אף בבהמת השותפים, מה שאין כן
25 מעשר שלא נוהג בזה. ד. נְתָנוּ – הם נוהגים גם בבהמה שניתנה
26 במתנה מה שאין כן מעשר שלא נוהג בזה. ה. בְּפָנֵי – הם נוהגים בין
27 בפני הבית ובין שלא בפני הבית דהיינו בין בזמן שבית המקדש קיים
28 ובין לאחר שנחרב, ומעשר אינו נוהג אלא בפני הבית. ו. בְּהֵן –
29 ראשית הגז ובכור ניתנים לכהן, מה שאין כן מעשר שכל הבהמה
30 נאכלת לבעלים.

1 ועוברות תחת השבט שייכות בדין מעשר, פְּרָט לְמַרְפָּה שנחתכו
2 רגליה למעלה מן הברך שְׁאִינָה עוֹבְרָת וממנה למדין אף לטריפות
3 שיכולות לילך שאינם חייבות במעשר.
4 הגמרא שואלת על רבי שמעון: מדוע לומד גזירה שוה 'צאן' 'צאן'
5 ממעשר שראשית הגז לא נוהג בטרפפה, וְלִילָף 'צאן' 'צאן' מִכְּבוֹר
6 שאף בו נאמרה תיבת 'צאן', מָה כְּבוֹר נוהג אֲפִילוּ בְּמַרְפָּה אִף
7 רְאִשִׁית הַגִּז ינהג אֲפִילוּ בְּמַרְפָּה. משיבה הגמרא: מִסְתַּבְּרָא מִמַּעַשֵׁר
8 הָיָה לִיה לְמִילָף, שְׂפָן ראשית הגז ומעשר שוין לענין כמה דינים: א.
9 זְכָרִים – שניהם אינם נוהגים בזכרים דווקא אלא אף בנקבות מה
10 שאין כן בכור שנוהג דווקא בזכר. ב. טְמֵאִין – שניהם לא נוהגים
11 בבהמות טמאות, ובכור נוהג אף בחמור. ג. בְּמְרוֹבֵין – שניהם אינם
12 נוהגים אלא בבהמות מרובות ובכור נוהג אף ביחיד. ד. מְרָחֵם –
13 שניהם אינם קדושים מרחם, שמעשר קדושה רק משעת הפרשתה
14 ובראשית הגז אין קדושה כלל, מה שאין כן בכור שקדושתו מרחם
15 אמו. ה. אָדָם – שניהם אינם נוהגים באדם ובכור נוהג אף באדם